

encantadora. Era alleta, prima, de nas finament cisellat y rossa cabellera: anava dreta, enseriada, y caminava temerosament, poch à poch, com si repitjés espines.

Era cega!

Pel camí, el meu cap bullia.

Y à la manera de un fantasma imponent, assaltava la meua pensa 'l reort de les impies queixes que m' havia atrevit à dirigir al gran Pare de les Misericordies, pels dons que m' ha negat, justament. Aleshores véya clar que no he merescut may els favors que he rebut de Deu, que res me dona millor dret que à aquella criatura angelical al benefici immens de la vista, que ella aprofitaria, tal volta, millor que jo. Allavors m' anavan recordant, una després de l' altre, com una cadena sense interrupció, les mercès que 'l Senyor ha vessat sobre de mi, desde 'l primer instant de la meua vida.

Jo no sé quant, ni per hont vaig corre en aquells moments de trastorn moral: no més sé que les cases giravan al voltant meu, que la fressa atronadora de la ciutat s' anà allunyant dels meus oïdos, que ben prompte 'ls ayres del mar acariciaren mon front ardent y que la meua imaginació vegé à les quietes ones de la badia remoures y alsaise en montanyes encrespades y ainenassadores sobre de mi, cridantme, ab veu feréstega y esgarrifosa:

—Ingrat! Ingrat!

Joseph d' Hostoles

Barcelona, 1900

L' ULTIMA ROSA

Lema: *Plauy de mare*

A l' hora en que naix lo sol
y 's desperta l' aucellada,
l' únich fill que 'm va dá 'l cel
la mort crudel me 'l robava.

Tant bon punt lo nin morí,
vaig vesti 'l ab la mortalla,
y á son entorn tendres flors
que ab mes llágrimes regava.

Una flor en lo jardí,
una flor hi havia encare,
una rosa d' un roser
que cad' any treya brotada.

Tot morintse 'l meu fillet
la blanca rosa 's badava
y negats mos ulls pel plor
vaig cullirla de la branca.

En les mans del infantó
la rosa hi deixí posada;
penyora qu' enviá á Deu
lo cor sangnant de una mare...

Ha passat temps, y 'l roser
que ufanós cad' any brotava
may més ha tingut cap flor,
may més cap poncella blanca...

A l' hora en que naix lo sol
y 's desperta l' aucellada,
lo fillet meu va morí
mentre una rosa 's badava.

Joseph M. Rabassa y Dalmau

EXPOSICIÓ DE BELLES ARTS É INDUSTRIES ARTSTIQUES.

A petició d' alguns interessats, la Comissió de Barcelona ha ampliat el plasso de recepció d' obrés al Paláu de Belles Arts que finia 'l dia vint, fins al dia trenta irremissiblement.

Han comensat à arribar alguns en- vios dels més matiners; d' altres se sab que ja son en camí y dintre poch se comensarán à montar algunes ins-